

ADELA GRECEANU

Te

Szigorú és határozott vagy,
pedig nem vagy az anyám, aki megszült,
pontosan tudod, hogy mire van szükségem,
és pontosan tudod, hogy mi jobb nekem.
Vakon bízom benned,
pedig nem vagy az anyám, aki megszült,
hiszek neked, mint ahogy
hiszem azt is, hogy egy napon meghalunk mind a ketten.
Nem a vak kebled tejéből adtál ennem,
hanem a gerincoszlop zsíros velőjéből,
tálcán kínáltad fel
az akaratot és a rendet,
a határozottságot és az önuralmat.
És én, 30 éves koromtól –
mintha mindig –
tejfogaimmal a te kemény
tejedet haraptam.
Ki vagy te, aki tudod mindezeket,
és miért épp engem választottál?
Csak egy vagy a sok anya közül,
aki nem szült meg,
de a javamat akarta mindig.
A kedveskék palacsintával,
a sarki elárusítónők a kérdéseikkel,
mások, sokan, a válaszaikkal akarták a javamat.
De mind közül csak te tudtad,
mi
a
jó
és azt akartad nekem
most.

* Adela Greceanu 1975-ben született Nagyszébenben. Válogatásunkban versei szerepelnek, de prózaíró is – regénye, *A vörös zoknis menyasszony* tavaly jelent meg a Napkút Kiadónál Albert Dorottyá fordításában.

Sürgősen.
Te vagy a legerősebb,
a legkeményebb és a legigazságosabb.
Úgyhogy, lám, itt vagyok az ajtódnál,
talán újra meg akarsz szülni engem.

Estéről estére

Minden nap,
miután a munkából hazaérek,
gyorsan eszem valamit, megmosakszom, ruhát cserélek,
elveszem a szatyrot az éjszakai dolgaimmal –
pizsama, fésű, fogkefe –
és útra kelek.
Estéről estére azt mondom,
hogy ez az utolsó alkalom, hogy nálad alszom.
De jön a következő este
és én ismét a szatyrommal magam mellett –
pizsama, fésű, fogkefe –
a zsúfolt autóbuszban,
a hidegben és a latyakban
az ajtódnál találok magam.
Kinyitod, az asztalhoz tessékelsz,
néha vendéged van,
olyankor besurranok a szobába, ahol alszom,
felveszem a pizsamámat, és befekszem az ágyba.
Másnap elsőnek érek a munkahelyre,
begyömöszölöm a szatyrot az éjszakai dolgaimmal a szekrénybe,
végzem a munkám,
elmenetel előtt kiviszem a szatyrot,
sietek a garzon felé,
gyorsan eszem valamit, megmosakszom, ruhát cserélek,
elveszem a szatyrot az éjszakai dolgaimmal –
pizsama, fésű, fogkefe –
és útra kelek.
Estéről estére azt mondom,
hogy utolsó alkalom, hogy nálad alszom.
De jön a következő este
és én ismét a szatyrommal magam mellett –

pizsama, fésű, fogkefe –
a zsúfolt autóbuszban,
a hidegben és a latyakban
az ajtódnál találok magam.
Kinyitod, az asztalhoz tessékelsz,
néha vendéged van,
olyankor besurranok a szobába, ahol alszom,
felveszem a pizsamámat, és befekszem az ágyba.
Másnap elsőnek érek a munkahelyre,
begyömöszölöm a szatyrot az éjszakai dolgaimmal a szekrénybe,
végzem a munkám,
elmenetel előtt kiveszem a szatyrot,
sietek a garzon felé,
gyorsan eszem valamit, megmosakszom, ruhát cserélek,
elveszem a szatyrot az éjszakai dolgaimmal –
pizsama, fésű, fogkefe –
és útra kelek.
Estéről estére azt mondom,
hogy utolsó alkalom, hogy nálad alszom.

FEKETE VINCE fordításai



TALK ABOUT THIS, oil on canvas, 99×141cm, 2013